

ת"ד 6654/10/12 - מדינת ישראל נגד מוריס אלי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

22 אוקטובר 2014

ת"ד 6654-10-12 מדינת ישראל נ' אלי

בפני כב' השופט עופר נהרי
בעניין: המאשימה

מדינת ישראל

נגד

הנאשם

מוריס אלי

ע"י ב"כ עו"ד אייזן

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר בו יוחסו לו עבירות של אי מתן אפשרות להולך רגל לחצות בבטחה במעבר חציה בניגוד לתקנה 67 (א) לתקנות התעבורה, וכן נהיגה בקלות ראש בניגוד לסעיף 62 (2) בקשר עם סעיף 38 (2) לפקודת התעבורה.

בפרק העובדות אשר בכתב האישום נטען כי הנאשם נהג במכונית בצומת אשר בו מסומן לרוחב הכביש מעבר חציה להולכי רגל וכי לא איפשר להולכת רגל שחצתה אותה שעה במעבר החציה הנ"ל תוך שהיא דוחפת עגלת תינוק, לחצות את מעבר החציה בבטחה, נהג בקלות ראש, לא נתן תשומת לב מספקת לדרך והמשיך עפ"י הטענה בנסיעה ופגע בהולכת הרגל.

עוד נטען בפרק העובדות אשר בכתב האישום כי כתוצאה מהתאונה נחבלה הולכת הרגל.

באשר למהות החבלה תוקן כתב האישום בישיבת בית המשפט מיום 2/6/14 כך שצויינה בו גם חבלה של ממש בדמות שבר - וזאת אגב כך שלהגנה - שקיבלה לידיה זה מכבר עוד טרם המשפט עותק של התעודה הרפואית מביה"ח ובה מפורטת דבר מהות החבלה מלכתחילה - ניתנה אפשרות אף לדחיית מועד דיון ההוכחות במידת הצורך וזאת כדי לזמן במידת הצורך לחקירה את הרופא שערך את התעודה הרפואית מביה"ח לו כך היתה מבקשת ההגנה לנוכח תיקון כתב האישום כאמור.

עפ"י תיקונו של כתב האישום ארעה להולכת הרגל חבלה של ממש - שברים כמפורט בתעודה הרפואית מביה"ח.

עם זאת, הן בהודעה שהעביר הסניגור לביהמ"ש בכתב בעקבות תיקון כתב האישום כאמור, והן בדברי ההגנה בישיבת ביהמ"ש מיום 1/9/14, ציין הסניגור כי ההגנה מוותרת על חקירתו של הרופא.

עד כאן סקירת כתב האישום (המתוקן) בתיק זה.

הנאשם, באמצעות באי כוחו, כפר בכך שהיה מעורב בתאונה דנן.

לא היתה כפירה מצד ההגנה בכך שהנאשם היה אמנם במקום ונהג שם במכונית, אך נטען ע"י ההגנה כי כאשר הנאשם עבר עם מכוניתו את מעבר החציה הולכת הרגל המעורבת לא היתה שם כלל וכי לא פגע בה.

עוד ציינה ההגנה בישיבת ההקראה כי יש הודאה בחבלה וכי אין צורך כאמור בזימון הרופא לעדות (ועל כך חזרה כאמור ההגנה גם לאחר תיקון כתב האישום וציון קיום החבלה של ממש).

לנוכח הכפירה התקיים דיון הוכחות.

מטעם המאשימה העידו העדים הבאים:

האזרח מר יצחק דגול (ע.ת.1) שהינו נהג מונית אשר עפ"י הנטען ע"י התביעה היה הוא עד ראיה ניטרלי לאירוע, ואילו עפ"י הנטען ע"י ההגנה (בסיכומיה) חשד כבד, לשיטתה של ההגנה, שהיה הוא מעורב בתאונה כמי שפגע בהולכת הרגל ולא הנאשם.

עוד העיד מטעם התביעה השוטר, הבוחן המשטרתי, מר נועם לוי (ע.ת.2) אשר לגירסתו נקלע למקום דרך מקרה דקות ספורות לאחר התאונה וזאת בהיותו שלא בתפקיד וכי רק כיום או יומיים אח"כ "הוצמד" הוא לתיק כבוחן.

במסגרת עדותו של ע.ת.2 הוגשו בהסכמה המסמכים הבאים: הודעת הנאשם תחת אזהרה (ת/1), סקיצה שנערכה בהנחיית הנאשם (ת/2), מפה ותצלום אוירי של המקום (ת/3), סקיצה שנערכה בהנחיית עד תביעה מס' 1 (ת/4), וטופס חו"ד מומחה במצורף לתוכנית רמזורים (ת/5).

עוד העידה מטעם התביעה הולכת הרגל הנפגעת הגב' לודמילה איבונה (ע.ת.3).

לבקשת ההגנה, ובהסכמת המאשימה, הוגשה הודעת העדה במשטרה (סומנה נ/1).

כאמור, בהסכמה הוגש גם המסמך הרפואי בקשר לעדת תביעה מס' 3 מביה"ח וולפסון (סומן ת/6).

מטעם ההגנה העידו העדים הבאים:

הנאשם, מר מוריס אלי (ע.ה.1), אשר במסגרת עדותו הוגש לבקשת ההגנה ובהסכמת התביעה, מכתב שכתב למשטרה ובו גם שרטוט שערך (סומנו נ/2).

עוד העיד מטעם ההגנה בנו של הנאשם, מר קובי אלי (ע.ה.2).

התביעה סיכמה בעל פה כמבוקשה.

ההגנה סיכמה בכתב כמבוקשה.

מסקנתי לאור התרשמותי הישירה מהעדויות שנשמעו בפני ולנוכח הראיות שהוגשו ולתוכן סיכומי הצדדים הינה שהתביעה הוכיחה כנדרש את עובדות כתב האישום (המתוקן) וכי דין הנאשם להרשעה לפיכך בעבירות שיוחסו לו.

להלן נימוקיה המפורטים של הכרעת הדין:

ראשית ייאמר שלא נסתר שבמקום האירוע אכן קיים מעבר חציה. הוסף לכך את העובדה שההגנה ויתרה על חקירת הרופא וציינה כי אין כפירה בחבלה להולכת הרגל הנ"ל תוצאת התאונה, והוסף לכך גם את העובדה שאין ההגנה טוענת שהולכת הרגל המציאה כביכול את דבר התאונה במקום ובזמן, אזי פירוש הדבר שהוכחו עד כה שני דברים: האחד - שהולכת הרגל, כמתואר בעובדות כתב האישום, חצתה במעבר החציה. השני - שהולכת הרגל נפגעה במעבר החציה בידי מכונית.

טענת ההגנה עם זאת היא כי לא הנאשם הוא שפגע עם מכוניתו בהולכת הרגל אלא רכב אחר, ובסבירות גבוהה - כך לשיטת ההגנה - מוניתו של ע.ת.1.

אלא שזאת יש לשים לב:

הנאשם עצמו חזר והעיד כי הוא עמד עם מכוניתו ראשון וגם לבד ברמזור ולכשהתחלף לדידו האור לירוק אזי פתח לדבריו בנסיעה וביצע את הפניה ועבר עם מכוניתו על פני מעבר החציה.

הנאשם עצמו ציין בנ/2 כדלקמן:

"... הייתי הרכב היחיד בפניה לרח' דוד אלעזר". (ראה דברי הנאשם בשורות 6-7 במסמך נ/2 אשר ההגנה עצמה ביקשה כי יוגש).

זאת ועוד:

ביחס לנהג המונית טען הנאשם כי נהג המונית בכלל לא היה שם כלל בעת האירוע אלא הגיע מאוחר יותר .

ממה נפשך אם כך?

אם לא נסתר שהולכת הרגל נפגעה בידי מכונית בהיותה על מעבר החציה דן וסבלה משברים עקב כך; אם אין

מחלוקת על סמיכות הזמנים; ואם טוען הנאשם עצמו כי היה הוא רכב יחיד בפניה לרח' דוד אלעזר וכי נהג המונית כלל לא היה שם לשיטתו של הנאשם, הכיצד אם כך יכולה ההגנה (ראה נא את סיכומיה) לטעון כי נהג המונית הוא שכביכול פגע בהולכת הרגל עת חצתה את הכביש?!

הנאשם מציין את מידיות ואת סמיכות הדברים בין נסיעתו שלו לבין הסימון שקיבל לעצור בשל אשר אירע.

וכך כותב הנאשם עצמו בנ/2: "... הייתי הרכב היחיד בפניה לרח' דוד אלעזר. עם הפניה לאחור מספר מטרים ליד תחנת האוטובוס, סימן לי בחור צעיר שאינני מכיר אותו לעצור".

הנאשם איננו טוען כי ראה רכב אחר לפניו.

הנאשם סיפר שראה שמוניתו של ע.ת.1 הגיעה בשלב מאוחר וחנתה מאחורי הרכב שלו. (ראה נא את נ/2 עמ' 3 רישא).

כאמור ממה נפשך?!

האם יכולה גירסת הנאשם לפיה נהג המונית הגיע מאוחר יותר לאירוע וחנה מאחוריו להתיישב עם תזת ההגנה בדבר פגיעת נהג המונית בהולכת הרגל?!

בכל הכבוד, ניכר כי תזת ההגנה המרכזית אשר בידי ההגנה איננה עומדת במבחן הגיון פנימי.

ועוד ינומק ויוסבר:

לא נסתר, בדרך של חקירה נגדית ו/או בדרך של הבאת חוו"ד מומחה נגדית מטעם ההגנה, דבר תוכנית הרמזורים אשר בת/5.

לא נסתר כי מתוכנית הרמזורים עולה - כפי שהעיד גם הבוחן המשטרתי (ע.ת.2) (בעמ' 5 שורות 17-18 לפרוטוקול מיום 8/9/13) - על כי את האור הירוק להולכי הרגל במעבר החציה המדובר ואת האור הירוק לרכבים בכיוון נסיעת הנאשם, מקבלים השניים באותה שניה.

והנה, בניגוד למימצא טכני זה של מופעיו של הרמזור במקום (מימצא שלא נסתר כאמור), העיד הנאשם הנכבד כי " הרמזור התחלף לירוק לרכב והאדום נשאר להולכי רגל. פניתי ימינה..." (ציטוט מעדות הנאשם בחקירה ראשית בעמ' 19 שורה 1 לפרוטוקול 1/9/14).

ובהמשך, גם בחקירה הנגדית, שב וחזר הנאשם בעדותו על כי הוא גר במקום משנת 1962 והוא מכיר את המקום ונוסע

שם לעיתים קרובות וכי: "הרמזור ירוק מתחלף לי ואדום נשאר להולכי רגל" (ציטוט מעדות הנאשם בעמ' 21 שורות 10-7 לפרוטוקול).

ובכן - מסתבר כי הנאשם טועה וכי באותה שניה שבה מתחלף האור לירוק עבורו, מתחלף האור לירוק גם להולכי הרגל. (כך כאמור עפ"י תכנית הרמזורים שלא נסתרה במשפט זה).

כלום בסוברו בטעות שלהולכי רגל יש אור אדום בשעה שלו יש אור ירוק ראה הנאשם לעצמו חופש לחשוב כי לא יירדו הולכי רגל לכביש וחטא הוא בשאננות!?

אין לדעת זאת, אך כן ניתן לקבוע שעדותו ותפיסתו של הנאשם בהקשר זה של מופעי הרמזורים במקום היא מוטעית במהותה.

עוד בכל הכבוד התקשה לטעמי הנאשם להשיב מדוע בחר הוא לעצור סתם כך את מכוניתו מן הטעם שסתם אדם זר הצביע לו לעשות זאת.

הנאשם שב ותיאר (הן בהודעתו והן בעדותו) כי המקום היה מואר מאוד: "עם הרבה אור". (שורה 14 להודעתו ת/1).

לכשנשאל הנאשם מדוע אם כך, כך סתם בקלות שכזאת (ובאם טוען הוא שהוא כלל לא היה מעורב כביכול באירוע הפגיעה בהולכת הרגל) בחר הוא לעצור את רכבו למראה אדם זר שמסמן לו לעשות כן במקום מואר שכזה, טען הנאשם כי קרובי משפחה שלו - בנו, גיסתו, ונכדיו גרים בקירבת מקום ואולי היה זה אחד מהם שמסמן.

אלא שכאמור, הנאשם לא טען כי הוא התקשה לזהות (בתאורה הטובה מאוד שהיתה לדבריו במקום) את מי מבני משפחתו אם היה כזה שם, ואף שב וציין הנאשם פוזיטיבית כי ראה שמדובר באדם זר ובכל זאת עצר.

צר לי, אך מתקיים קושי להשתחרר מן הרושם, בכל הכבוד והערכה לנאשם הנכבד, כי לא סתם כך עצר הוא ברחובה של עיר וירד ממכוניתו בצומת למראה צעיר זר כלשהו שסימן לו לעצור, אלא עשה כן כי בעצם אולי חש בדבר מה של מעורבות מעבר לכך.

בעדותו בבית המשפט (בפרט בחקירה הראשית) בחר הנאשם לפרט בפירוט רב את השתלשלות העניינים לגירסתו ואולם מסיבה כלשהי בחר שלא לציין כי הולכת הרגל שבה והצביעה עליו על אתר כאשר היא לסירוגין מצביעה על פציעתה ועליו וכך חוזר חלילה.

הנאשם הסתפק בעדותו הנ"ל בבית המשפט באמירה כי אך היתה שם הולכת הרגל שסימנה על כאבים.

אלא שבהודעתו של הנאשם שנמסרה בסמוך יותר ליום האירוע, וכן גם במכתבו נ/2 ששלח בזמנו הנאשם למשטרה, דווקא מתאר הנאשם עצמו כדלקמן (ציטוט):

"... סימנה לי על הרגליים שלה ובאצבע לכיוון שלי, פעם שניה שאלתי וגם בפעם השניה סימנה על הרגליים שלה עם סימון כלפיי". (ראה נ/2 וראה נא גם את ת/1 שורות 21-22).

בעדותו בבית המשפט ניכר כי בחר הנאשם להצניע את הפרט הנוסף הרלבנטי הנ"ל (של הצבעת הולכת הרגל עליו שוב ושוב) ולכשעומת הוא עם עניין זה בחר הוא לטעון כי הולכת הרגל היתה בוודאי מצביעה על כל אחד אשר היה ניגש אליה אותה עת.

אלא שהרי אליבא דגירסת הנאשם היו במקום אנשים נוספים (לכל הפחות הבחור שסימן לנאשם לעצור לגירסת הנאשם, נוסעים בתחנה, ונהג המונית). וכי מדוע אם כך תצביע הולכת הרגל דווקא על הנאשם!?

צר לי, אך שוב, ובכל הכבוד, מתקיים קושי לקבל את גירסת הנאשם בפרשה זו כגירסה שניתן לאמצה.

ועוד אומר: התרשמותי מעדותו של נהג המונית (ע.ת.1) הינה כי אכן מדובר בעד אובייקטיבי וניטראלי אשר הבחין במתרחש וכי גירסתו היא ברת הסתמכות.

אגב - בניגוד לדברי הנאשם אודות מופעי הרמזור בצומת, הסתבר כי ע.ת.1 דייק עת נשאל והשיב כדלקמן: " כשיש לנאשם ירוק בצומת, ושואל לאישה כמה זמן יש ירוק, אני אומר מייד. יש להם ירוק ביחד". (עדות ע.ת.1 בעמ' 3 שורות 33-32 לפרוטוקול 8/9/13).

כך או כך, ובכל הכבוד, להפניית אצבע מאשימה מצד ההגנה כלפי ע.ת.1 על כי כביכול הוא שפגע בהולכת הרגל ניכר כי יש בעיתיות הקשורה להעמדת הדברים במבחן של שכל ישר.

ניכר כי נהג המונית נחזה ככל הנראה בעיני הנאשם (עת זה האחרון היה מרוכז תחילה בשיחה עם הולכת הרגל) כמי שהגיע מאוחר יותר, אך למעשה נסע עם מוניתו מלכתחילה מאחורי רכבו של הנאשם וחזה בפגיעת הנאשם בהולכת הרגל כפי שהעיד.

הולכת הרגל עצמה הצביעה עוד על אתר (כדברי הנאשם עצמו) על הנאשם כמי שפגע בה וכן מסרה בסמיכות לאחר האירוע (ראה נ/1) את פרטי הנהג (הנאשם) כמי שפגע בה ואת פרטי העד (ע.ת.1) כמי שהגיע וסייע לה.

אכן, בתיק זה לא נעשתה עבודת בוחנות סדורה על אתר (והבוחן הסביר מדוע) אלא שהסתבר עוד מעדות הבוחן כי הנאשם ובנו הפריעו לו לבדוק את רכב הנאשם (ראה עדות הבוחן המשטרתי בעמ' 5 שורות 19-23 לפרוטוקול 8/9/13).

ההגנה הירבתה לחקור את הולכת הרגל אודות מיקום הפגיעה בגופה ואולם לנוכח קבלת התעודה הרפואית ת/3 בהסכמה ותוך ויתור ההגנה על חקירת עורכה של התעודה הרפואית, ניכר (כעולה גם מתוכן סיכומי ההגנה) שההגנה זנחה את קו ההגנה ולפיו הולכת הרגל איננה דוברת כביכול דבר שבהגיון או דבר שבאמת עת תיארה את מיקום

חבלותיה ושבריה.

אומר עוד כי את הסתירות הקלות שעליהן הצביעה ההגנה בין גירסאות שנמסרו בסמוך לאחר האירוע ואלה שנמסרו בחלוף זמן ניכר אח"כ בבית המשפט, ניתן להסביר בחלוף הזמן, וכי באותה מידה לא מצאתי כי יש מקום להיתפס למשל לסתירות בין גירסאות הנאשם ושל בנו בקשר עם מי מהם נהג ברכב לפני שהנאשם נסע לבדו לכיוון מיקום האירוע כמה רגעים אחר כך.

ואף זאת אומר: שותף אני לעמדת ההגנה על כי יש ואירועים תאונתיים זוכים לעבודת בוחנות על אתר שאיננה בדרך מאוחרת יותר של "תיק הצמדה" (כלשון בוחני התנועה), אך לא כל התיקים כך, ומקרה זה ביניהם.

יחד עם זאת, באירוע זה יש בפני עדות של עד ראיה אשר לא נסתר שאין לו כל היכרות קודמת עם מי מהמעורבים.

בהסתמך על עד זה, על התרשמותי ממנו בעדותו, ובהסתמך גם על דבר ההגיון על כי אם אירעה אותה עת פגיעה בהולכת הרגל על מעבר החציה (וגרימת החבלה שהוכחה) כפי שאירעה כאשר הנאשם עצמו מעיד כי הוא היה שם הרכב יחיד בפניה ימינה, אזי אין לך אלא לומר שעדותו של עד הראיה גם מתיישבת עם ההגיון.

ויודגש: אין מדובר כאן בהישענות אך ורק על ראיות נסיבתיות, אלא בהישענות על עדות עד ראיה ניטראלי אשר הראיות הנסיבתיות והשכל הישר תומכים בעדותו, וכן בהישענות על דבר הצבעת הולכת הרגל דווקא על הנאשם אפילו אליבא דגירסת הנאשם.

ובאשר לתנאי המקום והזמן והיכולת להבחין בהולכת הרגל (אשר אני נותן אמון בעדותה על כי היא כבר הספיקה להגיע לאמצע מעבר החציה עת נפגעה) ציין הנאשם עצמו שמזג האויר בעת האירוע היה נאה, היתה ראות טובה, תאורת הרחוב פעלה, הכביש היה יבש והרמזורים פעלו באופן תקין (ראה ת/1).

בנסיבות אלה, ובנסיבות שבהן הנאשם אף מדגיש ש" הפינה מוארת מאוד" (ראה נ/2 עמ' 2) היה על הנאשם להבחין בהולכת הרגל ולכבד זכותה במעבר החציה באור ירוק להולכי רגל (ולא אור אדום להולכי רגל כגירסת הנאשם).

לאור כל המנותח לעיל מורשע הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ח תשרי תשע"ה, 22 אוקטובר 2014, במעמד הצדדים.